

El Sr. Pacheco i la revolució

written by Juli Cuéllar | 17 de juliol de 2019

El Sr. Javier Pacheco diu que a “Catalunya no hi ha les condicions per a fer una revolució”. Que el Sr. Pacheco sigui el secretari general de CC00 i faci aquesta mena d’afirmacions no és una anècdota sinó la pauta habitual del pensament i de l’acció de les cúpules d’aquesta organització sindical, que d’ençà dels Pactes de la Moncloa (octubre de 1977) va renunciar a subvertir l’ordre capitalista establert a canvi d’un plat de lleties servit pels poders fàctics que durant 40 anys van sostenir l’Estat franquista. Les cúpules de CC00 i les d’UGT han estat la quinta columna dins dels rengles del moviment obrer. Per tant, no hi ha cap novetat en les paraules del Sr. Pacheco, perquè ja fa molts decennis que els dirigents de CC00 van renunciar a fer la revolució social.

Justament, el que ara amoïna al Sr. Pacheco i a tot el seguici de vividors del bisindicalisme espanyol és la persistència de la mobilització independentista, perquè posa en qüestió la viabilitat de l’Estat que els alimenta. Podem estar d’acord en el fet que ara mateix no hi ha les condicions per a desencadenar una revolució social, però és indiscutible que quan el poble català du a terme una revolució política democràtica com la de l’octubre de 2017 aquesta situació genera una nova correlació de forces i entreobre la possibilitat d’un canvi social impensable dins de la lògica de l’Estat espanyol. Per tant, quan el Sr. Pacheco ataca l’estratègia de l’independentisme i la qualifica d’errònia, en realitat està defensant la seva menjadora i per això no té cap problema a arrencar-se al costat de la patronal i de l’IBEX-35.

El principal error comès pels dirigents independentistes durant els últims dos anys ha estat subestimar la naturalesa imperialista i repressiva de l’Estat espanyol, fet que ha propiciat les subsegüents batusses partidistes i la

desmobilització del poble.

Les declaracions del Sr. Pacheco, igual que la postura pretesament equidistant de l'esquerra sucursalista, demostren la seva incapacitat per a transformar la realitat que ens envolta.

En canvi, la revolució política que planteja l'independentisme català és una porta oberta a la revolució social o, si més no, a un escenari de canvi social i d'aprofundiment democràtic impensable dins les estructures de poder de l'Estat espanyol.

En aquest sentit, és urgent que l'independentisme català acordi una estratègia unitària per dotar el poble d'eines i directius d'actuació útils per al seu propòsit. Una estratègia que com a mínim hauria de contemplar els aspectes següents:

– Bloqueig sistemàtic dels partits del 155 en l'àmbit polític espanyol i que en l'àmbit català se'ls impedeixi accedir a cap quota de poder rellevant (tal com reclama l'ANC).

– Incidir activament en l'àmbit laboral i, per molt que s'empipi el Sr. Pacheco, cal deixar clar que no té cap sentit seguir donant corda a sindicats com CC00 o la UGT, havent-hi com hi ha l'alternativa de la I-CSC.

– I, també, per molt que bufin els electes independentistes o els poders fàctics (Foment, Círculo Ecuestre i altres rèmores), cal precipitar les accions de desobediència civil massiva en forma de solidaritat antirepressiva, vagues i consum responsable.

Ho tornarem a fer, però no ho farem de veritat fins que no assumim que s'ha de traslladar el conflicte polític al terreny de l'economia. Fins aleshores, cap govern espanyol (sigui del PSOE o del PP) i cap estat de la UE assumirà el cost d'acceptar les reivindicacions catalanes. Qualsevol altra consideració és errònia i, a més a més, ens aboca a un escenari d'involució en els drets socials, polítics i democràtics.